

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (седми състав)

5 май 2022 година*

„Преюдициално запитване — Социална политика — Директива 2008/94/ЕО — Закрила на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на работодателя — Член 2, параграф 2 — Понятие „работник или служител“ — Член 12, букви а) и в) — Ограничения на отговорността на гарантиращите институции — Лице, което въз основа на трудов договор с търговско дружество изпълнява функциите на член на управителния съвет и директор на дружеството — Съвместяване на функции — Национална съдебна практика, съгласно която това лице няма право да ползва предвидените в Директивата гаранции“

По дело C-101/21

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Nejvyšší správní soud (Върховен административен съд, Чехия) с акт от 11 февруари 2021 г., постъпил в Съда на 18 февруари 2021 г., в рамките на производство по дело

Н

срещу

Ministerstvo práce a sociálních věcí,

СЪДЪТ (седми състав),

състоящ се от: J. Passer, председател на състава, F. Biltgen (докладчик) и N. Wahl, съдии,

генерален адвокат: J. Richard de la Tour,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за чешкото правителство, от M. Smolek и J. Vlácil, в качеството на представители,
- за испанското правителство, от M. J. Ruiz Sánchez, в качеството на представител,
- за Европейската комисия, от J. Hradil и B.-R. Killmann, в качеството на представители,

* Език на производството: чешки.

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 2, параграф 2 и член 12, букви а) и в) от Директива 2008/94/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател (ОВ L 283, 2008 г., стр. 36), изменена с Директива (ЕС) 2015/1794 на Европейския парламент и на Съвета от 6 октомври 2015 г. (ОВ L 263, 2015 г., стр. 1) (наричана по-нататък „Директива 2008/94“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между жалбоподателя в главното производство, НЈ, и Ministerstvo práce a sociálních věcí (Министерство на труда и социалните въпроси, Чехия) по повод на искане за изплащане на възнаграждения, останали неплатени от дружество в състояние на неплатежоспособност.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съгласно съображение 7 от Директива 2008/94 държавите членки могат да въвеждат ограничения на отговорността на гарантиращите институции, които следва да бъдат съобразени със социалната цел на Директивата и могат да бъдат съобразени с различните нива на претенции.
- 4 Член 1 от тази директива гласи:
„1. Настоящата директива се прилага спрямо вземанията на работници и служители, произтичащи от трудови договори или от трудови правоотношения и съществуващи по отношение на работодатели, които са в състояние на неплатежоспособност по смисъла на член 2, параграф 1.
2. Държавите членки могат чрез изключения да изключат вземанията на някои категории работници и служители от обхвата на настоящата директива тогава, когато съществуват други форми на гаранция, ако се установи, че те дават на засегнатите лица закрила, съответстваща на тази, която се осигурява от настоящата директива.
3. Когато такива разпоредби вече се прилагат в националното законодателство, държавите членки могат да продължат да изключват от обхвата на настоящата директива домашните прислужници, наети от физическо лице“.

5 Член 2, параграф 2 от Директивата предвижда:

„Настоящата директива не накърнява националното законодателство по отношение на понятията „работник и служител“, „работодател“, „възнаграждение“, „придобито право“ и „евентуално право“.

Независимо от това държавите членки не могат да изключат от обхвата на настоящата директива:

- а) работниците на непълно работно време по смисъла на Директива 97/81/ЕО [на Съвета от 15 декември 1997 година относно Рамково споразумение за работа при непълно работно време, сключено между Съюза на конфедерациите на индустриалците и на работодателите в Европа (UNICE), Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) и Европейската конфедерация на профсъюзите (ЕКП) (ОВ L 14, 1998 г., стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 35)];
- б) работниците на срочен трудов договор по смисъла на Директива 1999/70/ЕО [на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) (ОВ L 175, 1999 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129)];
- в) работниците с временно трудово правоотношение по смисъла на член 1, точка 2 от Директива 91/383/ЕИО [на Съвета от 25 юни 1991 година за допълнение на мерките за насърчаване на подобряването на безопасността и здравето на работното място на работниците на срочно трудово правоотношение или временно трудово правоотношение (ОВ L 206, 1991 г., стр. 19; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 2, стр. 148)]“.

6 Член 3, първа алинея от Директива 2008/94 гласи:

„Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да осигурят, че гарантиращият орган гарантира, при спазване на член 4, изплащането на дължимите вземания, произтичащи от трудови договори или трудови правоотношения, включително тогава, когато се предвижда от националното законодателство, от обезщетения при прекратяване на трудовото правоотношение“.

7 Член 12 от Директива 2008/94 гласи следното:

„Настоящата директива не засяга правото на избор на държавите членки:

- а) да вземат мерки за предотвратяване на злоупотреби;

[...]

в) да отказват или намаляват отговорността, посочена в член 3, или гаранционното задължение, посочено в член 7, в случаите, когато работникът или служителът лично или заедно със свои близки роднини е бил собственик на съществена част от предприятието или дейността на работодателя и е имал значително влияние върху дейността му“.

Чешкото право

Закон № 118/2000

- 8 Zákon č. 118/2000 Sb., o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele a o změně některých zákonů (Закон № 118/2000 за закрила на работниците и служителите при неплатежоспособност на работодателя и за изменение на някои други закони) транспонира Директива 2008/94 в чешкото право.
- 9 Съгласно член 2, параграф 3 от Закон № 118/2000 този закон не се прилага за работник или служител, който през съответния период е бил работник или служител на неплатежоспособен работодател и едновременно с това през същия период е бил негов представителен орган или член на негов представителен орган и е притежавал в него дял, равен на поне половината от капитала му.
- 10 Съгласно член 3, буква а) от Закон № 118/2000 „работник или служител“ за целите на този закон означава „физическо лице, с което работодателят е встъпил в трудово правоотношение, сключил е договор за извършване на работа [...] или е сключил договор за работна дейност, въз основа на които през съответния период посоченото лице има вземане за неизплатено от работодателя възнаграждение“.

Кодексът на труда

- 11 Член 2 от Zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce (Закон № 262/2006 — Кодекс на труда) (наричан по-нататък „Кодексът на труда“) гласи:

„(1) Наемен труд е трудът, който се полага при отношения на власт и подчинение между работодателя и работника или служителя, от името на работодателя и съгласно неговите указания и който работникът или служителът лично полага за работодателя.

(2) Наемният труд се полага срещу възнаграждение, заплата или надница за извършената работа, за сметка на работодателя и на негова отговорност, през определеното работно време и в работните помещения на работодателя или евентуално на друго уговорено работно място“.

- 12 Член 4 от Кодекса на труда гласи:

„Трудовите правоотношения се уреждат от този закон; когато този закон е неприложим, трудовото правоотношение се урежда от Гражданския кодекс, но винаги при съобразяване на основните принципи на трудовите правоотношения“.

13 Член 6 от посочения кодекс предвижда:

„Работник или служител е физическото лице, което се е задължило да полага наемен труд по основно трудово правоотношение“.

Законът за търговските дружества и кооперациите

14 Член 59, параграфи 1 и 2 от Zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (Закон № 90/2012 за търговските дружества и кооперациите) предвижда:

„(1) Взаимните права и задължения на търговското дружество и членовете на неговите избираеми органи се уреждат съответно от разпоредбите на Гражданския кодекс за поръчката, освен ако не е предвидено друго в този закон или в договора за възлагане на функцията, ако е сключен такъв. Разпоредбите на Гражданския кодекс относно управлението на чуждо имущество не се прилагат.

(2) В капиталовите дружества договорът за възлагане на функцията се сключва в писмена форма и се одобрява, заедно с измененията, от върховния орган на дружеството; в противен случай договорът не произвежда действие [...]“.

15 Член 60 от този закон гласи:

„В капиталовите дружества договорът за възлагане на функцията трябва да съдържа и следните данни:

а) всички компоненти на възнаграждението, на което има или може да има право членът на избираемия орган, в това число евентуалните допълнителни възнаграждения, предоставяни в натура, вноските за пенсионното осигуряване или другите допълнителни възнаграждения;

[...]“.

16 Член 435, параграф 3 от посочения закон предвижда:

„Управителният съвет на акционерното дружество се ръководи от принципите и указанията, одобрени от общото събрание, при условие че са в съответствие със закона и устава. Независимо от това никой няма право да дава указания на управителния съвет относно текущото управление на дейността [...]“.

Фактите в главното производство и преюдициалният въпрос

17 От 2010 г. жалбоподателят в главното производство работи за търговското дружество АА като архитект на трудов договор и същевременно през септември 2017 г. е избран за председател на управителния съвет на това дружество, във връзка с което сключва с дружеството договор, в който се предвижда, че няма право на възнаграждение за изпълнението на тази функция.

- 18 След това е сключено допълнение към първоначалния му трудов договор, в което се посочва, че той има право на трудово възнаграждение като служител на дружеството. В допълнението е уточнено, че от октомври 2017 г. той заема длъжността директор на АА.
- 19 През 2018 г. дружеството АА изпада в неплатежоспособност и жалбоподателят в главното производство подава заявление до Úřad práce České republiky — krajská pobočka pro hl. m. Prahu (Агенция по заетостта на Чешката република, регионално подразделение Прага — столица, Чехия), с което на основание на Закон № 118/2000 иска да му се изплатят възнагражденията за периода от юли до септември 2018 г. (наричан по-нататък „спорният период“).
- 20 Заявлението му е отхвърлено по съображението, че той няма качеството работник или служител по смисъла на член 3, буква а) от Закон № 118/2000.
- 21 Подадената по административен ред жалба на жалбоподателя в главното производство е отхвърлена от министъра на труда и социалните въпроси. Последният приема, че през спорния период, като е изпълнявал функцията на председател на управителния съвет и функцията на директор на АА, жалбоподателят в главното производство е извършвал една и съща дейност, а именно търговско управление на това дружество, поради което не може да се смята, че е имал трудово правоотношение с дружеството.
- 22 Подадената жалба до Městský soud v Praze (Градски съд Прага, Чехия) е отхвърлена с решение от 11 юни 2020 г. Въз основа на националната съдебна практика относно „съвместяването на функции“ посоченият съд приема, че доколкото през спорния период е съвместявал функциите на директор и председател на управителния съвет на дружеството, жалбоподателят в главното производство не се е намирал в отношения на власт и подчинение с дружеството, поради което не може да се окачестви като работник или служител по смисъла на Закон № 118/2000.
- 23 Освен това този съд отхвърля доводите на жалбоподателя в главното производство, че през спорния период не е извършвал само дейност по търговското управление на АА, а е работил и като началник строеж и проектен ръководител. Посоченият съд констатира, че жалбоподателят в главното производство е избран за председател на управителния съвет с цел да предотврати изпадането на дружеството в неблагоприятно икономическо положение като например несъстоятелност. Закон № 118/2000 обаче няма за цел да осигури поправка на вредите, които понасят членовете на представителния орган на неплатежоспособното дружество вследствие на неуспешното управление на работата му от тяхна страна.
- 24 Жалбоподателят в главното производство подава касационна жалба до запитващата юрисдикция срещу това решение.
- 25 Тази юрисдикция посочва, че съгласно националната съдебна практика относно съвместяването на функции, по която има разногласия между чешките съдилища, и в частност между Nejvyšší soud (Върховен съд, Чехия) и Ústavní soud (Конституционен съд, Чехия), трудовият договор между търговско дружество и дадено лице, който предвижда това лице да съвместява функциите на член на представителния орган и директор на дружеството, е действителен от гледна точка на Кодекса на труда. Съвместяващото тези функции лице обаче не може да се окачестви като работник или служител по смисъла на Закон № 118/2000. Всъщност, въпреки че е налице трудов договор, членът на

представителния орган, който управлява дейността на търговското дружество, не би могъл да изпълнява функциите си в рамките на отношения на власт и подчинение, поради което не е налице трудово правоотношение между него и дружеството.

- 26 Запитващата юрисдикция се съмнява дали член 2, параграф 2 и член 12, букви а) и в) от Директива 2008/94 допускат такава национална съдебна практика.
- 27 В това отношение тя припомня, че съгласно постоянната практика на Съда Директива 2008/94 има социална цел, която се състои в това да гарантира минимална степен на закрила на всички работници и служители в случай на неплатежоспособност на работодателя (вж. в този смисъл решения от 10 февруари 2011 г., *Andersson*, C-30/10, EU:C:2011:66, т. 25 и от 5 ноември 2014 г., *Tümer*, C-311/13, EU:C:2014:2337, т. 37), и че следователно държавите членки не могат да изключват определени лица от обхвата на тази закрила, освен в специфичните случаи, предвидени в Директивата (вж. в този смисъл решения от 16 декември 1993 г., *Wagner Miret*, C-334/92, EU:C:1993:945, т. 14, от 17 ноември 2011 г., *Van Ardenne*, C-435/10, EU:C:2011:751, т. 39 и от 5 ноември 2014 г., *Tümer*, C-311/13, EU:C:2014:2337, т. 37). Освен това евентуалното изключване на съответното право трябва да е обективно оправдано и да представлява необходима мярка за предотвратяването на злоупотребите (решение от 21 февруари 2008 г., *Robledillo Núñez*, C-498/06, EU:C:2008:109, т. 44).
- 28 При тези обстоятелства *Nejvyšší správní soud* (Върховен административен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Допуска ли член 2 във връзка с член 12, букви а) и в) от Директива [2008/94] практика на националните съдилища, съгласно която директорът на търговско дружество не се счита за „работник или служител“ за целите на изплащането на дължимите вземания за възнаграждение съгласно Директивата само защото директорът като служител [по смисъла на Директивата] в същото време е и член на представителен орган на това търговско дружество?“.

По преюдициалния въпрос

- 29 С въпроса си запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 2, параграф 2 и член 12, букви а) и в) от Директива 2008/94 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална съдебна практика, съгласно която лицето, което въз основа на трудов договор съвместява функциите на директор и на член на представителния орган на дадено дружество, не може да се окачестви като работник или служител и съответно не може да ползва предвидените в Директивата гаранции.
- 30 В самото начало следва да се припомни, че съгласно член 1, параграф 1 от Директива 2008/94 същата се прилага спрямо вземанията на работници и служители, произтичащи от трудови договори или от трудови правоотношения и съществуващи по отношение на работодатели, които са в състояние на неплатежоспособност по смисъла на член 2, параграф 1 от Директивата. Освен това член 3 от Директивата въвежда задължение за изплащане на дължимите вземания на работниците и служителите. Оттук следва, че приложното поле на Директива 2008/94 обхваща работниците и служителите по смисъла на тази директива.

- 31 Следва да се добави, че хипотезите, в които обсъжданата в главното производство национална съдебна практика изключва приложението на Закон № 118/2000, не са сред изключенията, предвидени в член 1, параграфи 2 и 3 от Директивата. Всъщност, от една страна, член 1, параграф 2 от Директива 2008/94 наистина разрешава на държавите членки по изключение да изключват вземанията на някои категории работници и служители от обхвата на тази директива, но само при условие че съществуват други форми на гаранция, които дават на засегнатите лица закрила, съответстваща на тази, която се осигурява от Директивата. В настоящия случай обаче от акта за преюдициално запитване следва, че обсъжданата в главното производство национална съдебна практика не осигурява такава съответстваща закрила на лицата, които са членове на представителния орган на дадено дружество и освен това изпълняват въз основа на трудов договор функции на директор на дружеството. От друга страна, член 1, параграф 3 от Директива 2008/94 се отнася до домашните прислужници, наети от физическо лице, което е съвсем различна хипотеза от тази на лицата, визирани от обсъжданата в главното производство национална съдебна практика.
- 32 За да се даде полезен отговор на запитващата юрисдикция, следва, на първо място, да се провери съвместимостта на национална съдебна практика като обсъжданата в главното производство с член 2, параграф 2 от Директива 2008/94.
- 33 В това отношение следва да се подчертае, че Директива 2008/94 сама по себе си не дефинира понятието „работник или служител“, а член 2, параграф 2, първа алинея от нея предвижда, че тя не накърнява националното законодателство по отношение на това понятие, стига да не се изключват от обхвата ѝ някои категории работници и служители, изброени в член 2, параграф 2, втора алинея, които не са релевантни за настоящото дело.
- 34 От практиката на Съда обаче следва, че свободата на преценка на държавите членки при дефинирането на това понятие не е безгранична. Така съгласно тази практика член 2, параграф 2, първа алинея от Директива 2008/94 трябва да се тълкува с оглед на социалната цел на Директивата, която се състои в това да гарантира минимална закрила на всички работници и служители на равнището на Съюза в случай на неплатежоспособност на работодателя чрез изплащането на дължимите вземания, които произтичат от трудови договори или от трудови правоотношения и се отнасят до възнаграждението за определен период. Затова не може държавите членки по свое желание така да определят понятието „работник или служител“, че да застрашават социалната цел на Директивата (вж. по аналогия решение от 5 ноември 2014 г., *Tümer*, C-311/13, EU:C:2014:2337, т. 42).
- 35 Освен това Съдът вече е постановил, че като се имат предвид тази социална цел на Директива 2008/94, както и текстът на член 1, параграф 1 от същата, определението на понятието „работник и служител“ непременно е свързано с трудово правоотношение, от което се поражда право — съществуващо по отношение на работодателя — да се иска възнаграждение за извършената работа (вж. по аналогия решение от 5 ноември 2014 г., *Tümer*, C-311/13, EU:C:2014:2337, т. 44). В този смисъл би било в противоречие с въпросната социална цел, ако от закрилата, предвидена от посочената директива в случай на неплатежоспособност на работодателя, бъдат лишени някои лица, на които националната правна уредба по принцип признава качеството на работници и служители и които по силата на тази уредба имат по отношение на своя работодател произтичащи от трудови договори или от трудови правоотношения вземания за трудово възнаграждение по член 1, параграф 1 и член 3, първа алинея от тази директива (вж. по аналогия решение от 5 ноември 2014 г., *Tümer*, C-311/13, EU:C:2014:2337, т. 45).

- 36 Оттук следва, че когато дадено лице изпълнява функцията директор на търговско дружество и също така е член на представителния орган на дружеството, това обстоятелство само по себе си не позволява да се презумира или да се изключи нито наличието на трудово правоотношение, нито квалификацията на това лице като работник или служител по смисъла на Директива 2008/94.
- 37 Следователно член 2, параграф 2, първа алинея от Директива 2008/94 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика като обсъжданата в главното производство, съгласно която лицето, което въз основа на трудов договор съвместява функциите на директор и на член на представителния орган на търговско дружество, не може да се окачестви като работник или служител по смисъла на тази директива.
- 38 В настоящия случай от акта за преюдициално запитване следва, че жалбоподателят в главното производство е съвместявал функциите на директор и на председател на управителния съвет на АА въз основа на сключен с дружеството трудов договор и че на това основание той е получавал възнаграждение. След като според запитващата юрисдикция такъв трудов договор е действителен от гледна точка на Кодекса на труда, не е изключено жалбоподателят в главното производство да може да се смята за работник или служител по смисъла на член 2, параграф 2, първа алинея от Директива 2008/94, което обаче запитващата юрисдикция следва да провери.
- 39 На второ място, що се отнася до съвместимостта на национална съдебна практика като обсъжданата в главното производство с член 12, буква а) от Директива 2008/94, следва да се припомни, че тази разпоредба позволява на държавите членки да вземат необходимите мерки за предотвратяване на злоупотребите.
- 40 Доколкото въвежда изключение от общото правило, посочената разпоредба трябва да се тълкува стеснително. Освен това тълкуването ѝ трябва да е в съответствие със социалната цел на Директива 2008/94 (вж. по аналогия решение от 11 септември 2003 г., Walcher, C-201/01, EU:C:2003:450, т. 38 и цитираната съдебна практика).
- 41 Следва също така да се припомни, че злоупотребите по смисъла на член 12, буква а) от Директива 2008/94 са превратни практики, с които се увреждат гарантиращите институции, като изкуствено се създава вземане за трудово възнаграждение и така в противоречие със закона се предизвиква възникването на задължение за плащане в тежест на тези институции. Следователно мерките, които държавите членки имат право да вземат в съответствие с тази разпоредба, са мерките, които са необходими за предотвратяването на такива практики (вж. по аналогия решение от 11 септември 2003 г., Walcher, C-201/01, EU:C:2003:450, т. 39 и 40).
- 42 В настоящия случай от акта за преюдициално запитване следва, че целта на обсъжданата в главното производство национална съдебна практика е лицата, които съвместяват функциите на директор и на член на управителния съвет на търговско дружество, да не могат да изискат да им се изплатят неплатените вземания за трудови възнаграждения поради неплатежоспособността на дружеството, тъй като би могло да са отчасти отговорни за неплатежоспособността му. Ето защо въпросната съдебна практика следва същата логика, която ръководи и член 12, буква а) от Директива 2008/94.

- 43 При все това тази съдебна практика въвежда необорима презумпция, че подобно лице не изпълнява функциите си в рамките на отношения на власт и подчинение, а всъщност управлява съответното търговско дружество и че затова би представлявало злоупотреба по смисъла на член 12, буква а) от Директива 2008/94 да му се предостави правото да ползва гаранциите по Директивата. Недопустимо е обаче да се установява обща презумпция за наличие на злоупотреба, която да не може да бъде оборена при отчитане на всички характерни особености на конкретния случай (вж. по аналогия решения от 4 март 2004 г., Комисия/Франция, C-334/02, EU:C:2004:129, т. 27 и от 25 октомври 2017 г., Polbud–Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, т. 64, както и заключението на генералния адвокат Kokott по дело Grenville Hampshire, C-17/17, EU:C:2018:287, т. 65).
- 44 Ето защо национална съдебна практика като обсъжданата в главното производство не може да се обоснове с член 12, буква а) от Директива 2008/94.
- 45 На трето място, що се отнася до съвместимостта на национална съдебна практика като обсъжданата в главното производство с член 12, буква в) от Директива 2008/94, тази разпоредба разрешава на държавите членки да отказват или намаляват отговорността по член 3 от Директивата или гаранционното задължение по член 7 от нея в случаите, когато работникът или служителят лично или заедно със свои близки роднини е бил собственик на съществена част от предприятието или дейността на работодателя и е имал значително влияние върху дейността му, като тези две условия за кумулативни.
- 46 Тази разпоредба се основава, наред с друго, и на мълчаливата презумпция, че работник или служител, който едновременно е собственик на съществена част от съответното предприятие и има значително влияние върху дейността му, може вследствие на това да носи отчасти отговорност за неплатежоспособността на това предприятие (решение от 10 февруари 2011 г., Andersson, C-30/10, EU:C:2011:66, т. 24).
- 47 В настоящия случай обсъжданата в главното производство национална съдебна практика наистина би могла евентуално да се обоснове с обстоятелството, че лицето, което съвместява функциите на директор и член на управителния съвет на търговско дружество, вероятно има значително влияние върху дейността на дружеството, но това не променя факта, че тази съдебна практика изобщо не споменава първото условие по член 12, буква в) от Директива 2008/94, а именно работникът или служителят лично или заедно със свои близки роднини да е бил собственик на съществен дял от дружеството.
- 48 Оттук следва, че член 12, букви а) и в) от Директива 2008/94 не допуска национална съдебна практика като обсъжданата в главното производство, която установява необорима презумпция, че лицето, което съвместява функциите на директор и на член на представителния орган на търговско дружество, включително въз основа на действителен от гледна точка на националното право трудов договор, не може да се окачестви като работник или служител по смисъла на тази директива и съответно не може да ползва предвидените в нея гаранции.
- 49 Ето защо на преюдициалния въпрос следва да се отговори, че член 2, параграф 2 и член 12, букви а) и в) от Директива 2008/94 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална съдебна практика, съгласно която лицето, което въз основа на действителен от гледна точка на националното право трудов договор съвместява функциите на директор и

на член на представителния орган на търговско дружество, не може да се окачестви като работник или служител по смисъла на тази директива и съответно не може да ползва предвидените в нея гаранции.

По съдебните разноски

- 50 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (седми състав) реши:

Член 2, параграф 2 и член 12, букви а) и в) от Директива 2008/94/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател, изменена с Директива (ЕС) 2015/1794 на Европейския парламент и на Съвета от 6 октомври 2015 г., трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална съдебна практика, съгласно която лицето, което въз основа на действителен от гледна точка на националното право трудов договор съвместява функциите на директор и на член на представителния орган на търговско дружество, не може да се окачестви като работник или служител по смисъла на тази директива и съответно не може да ползва предвидените в нея гаранции.

Подписи